

# Post Info

INFORMATIVNI TJEDNIK HRVATSKOG SINDIKATA POŠTE



## „ZAŠTO LAŽU NAM U LICE, PLAČU NAŠE ORANICE...“

Ovih dana stigao nam je *mail* člana... Prilično otužan, kao i cijela otužna slika današnjeg društvenog i ekonomskog poretka u *lijepoj našoj*... Možemo se samo zapitati - tko to tjera hrvatskog čovjeka, radnika, iz zemlje za koju se borio go lim rukama? Zašto se to sustavno radi, u čije ime i za kakve točno interese? Što se to posljednjih godina, a pojačano posljednjih mjeseci događa u zemlji nevjerojatnih prirodnih resursa i mogućnosti te ljudske pameti?!

Zar je zaista masovno iseljavanje (cijelih obitelji sa nekoliko djece!) namjerna politika hrvatske vlade udružene s poslodavcima i svima onima koji na ovaj ili onaj način utječu na krojenje ljudskih sudbina? Sve do prije koju godinu, hrvatski se živalj iseljavao zbog nemogućnosti pronalaska posla i opće neimaštine, međutim ono što se počelo događati doista je poprilično uznemirujuće. Ljudi koji imaju posao i koliko toliko su zadovoljni svojim plaćama, žele otići iz svoje domovine zbog - suludih ciljeva i pritisaka na poslu i opće društvene klime?! Pa dokle više? Hoće li se konačno, oni koji se busaju u prsa da su pametni, da rade na dobrobit radnika, za boljitak domovine i slične napa-

met naučene floskule, probuditi iz bajke u kojoj žive? Nemojmo se zavaravati, ciljevi i pritisci nisu pali s neba niti su nastali čarobnim štapićem. Sve je to ljudsko (ne)djelo. *Sapientia sat* ili ti ga *Pametnome dosta*. Nažalost, ne treba ići (pre)daleko da bi se osvjedočili kako stvar "klapa", dovoljno se osvrnuti u vlastitoj kući, Hrvatskoj pošti. A kako to izgleda u praksi, u stvarnom svijetu bez bajke, opisao nam je član s početka teksta.

„*Poštovani, otac sam troje djece (tri prekrasna sinčića i đaka), hrvatski branitelj i radnik Hrvatske pošte, ne žalim se na posao i primanja. Moja supruga i ja smo oboje zaposleni i sa ovim primanjima možemo solidno živjeti, ali ima nešto što me tjera da sve češće razmišljam o odlasku u inozemstvo, a to nije novac nego strahoviti pritisak na poslu u vidu ostvarenja ciljeva koje su zadali poslodavci, a koje mi radnici ne možemo ostvariti. Ciljevi su tipa otvaranja računa, životnog osiguranja, evotv-a itd.*

*Starije kolege uzimaju bolovanja i otpremnine te odlaze u prijevremene mirovine, a mlađi odlaze u inozemstvo.*

*Mnogi razmišljaju o odlasku, možete provjeriti koliko je radnika napustilo Hrvatsku poštu u zadnje*

*dvije godine. U slučaju neispunjenja cilja prijete nam se otkazima, ciljevi se svake godine povećavaju drastično (što si imao prošle godine za 1 zadatak, ove godine imaš 12). Znam da sam pojedinac, ali ako ja odem odvesti ću tri đaka iz škole, to su tri obitelji u budućnosti koje se nikad neće vratiti. Ako budemo nastavili živjeti u nesigurnosti za posao nitko neće ostati. Molim za razumjevanje. Hvala.“*

Tužno, da ne može biti tužnije. Ovaj vapijući *mail* stigao nam je iz Slavonije, koja sve više slična pustinju... Zato smo se u naslovu i poslužili stihovima iz pjesme M. Škore, u nadi da će netko odgovoran spriječiti potpunu katastrofu. Jer svi koji donose loše poslovne odluke, i time utječu na tisuće poštanskih obitelji, snose društvenu suodgovornost te izravno ili neizravno utječu na masovno iseljavanje.

Hrvatski poštari i poštarice su odgovorni radnici koji samo žele raditi i od svog rada dostojanstveno živjeti. Ovakvu, namjerno izazvanu, kataklizmu nisu zaslužili - nitko nije.

Zato se nadamo da će ovaj vapaj netko odgovoran pročitati, doživjeti, zamisliti se i učiniti sve da se loše poslovne odluke ukinu, jer može se. Potrebna je samo dobra volja!

## ISPLAĆENA PRIGODNA NAGRADA

Takozvana jednokratna prigodna nagrada u iznosu od 500 kuna neto isplaćena je u srijedu, 21. ožujka 2018., svim radnicima koji su na dan 1. ožujka 2018. bili u radnom odnosu kod Poslodavca, osim radnicima čija prava i obveze iz radnog odnosa miruju.



## MOŽE LI TO DRUGAČIJE?

Iako sličnih primjera ima na mnogim dostavnim područjima *Lijepa naše*, navodimo jedan konkretan primjer nelogičnosti i neracionalnosti uz pitanje, mora li to baš tako i može li drugačije? Naime, poštari iz poštanskog ureda Cista Provo, gorivo za svoje mopede kupuju na Ininoj benzinskoj postaji u Zadvarju udaljenom 15-tak kilometara iako im se nadohvat ruke, na samo 3 kilometra udaljenosti, u Cisti Velikoj nalazi benzinska postaja. Istina, radi se o drugom dobavljaču pa bi se moglo zaključiti da bi to mogao biti razlog da se za odlazak u kupovinu i povratak u mjesto rada potroši solidan dio zapremine rezervoara. Naravno, tu nema govora o bilo kakvoj racionalnosti pa uzimamo za pravo još jednom upitati, može li to drugačije??

### ZAŠTO MORAMO RADITI DO 67. GODINE?

Prema postojećim zakonima, produljenje radnog vijeka na 67 godina trebalo bi početi 2038., no reformom se ono predviđa već za 2033. godinu, što će zahvatiti sve rođene nakon 1966. Dodatno, sve generacije rođene nakon 1962. godine nemaju pravo na dodatak od 27 posto uveden nakon što su se mirovine počele računati na prosjeku cijelog radnog vijeka, a ne samo na deset najboljih godina. Sindikalist Krešimir Sever napominje kako velik broj ljudi ne ide u prijevremenu mirovinu zato što im se 'ide', već zato što ih se poslodavci rješavaju. "Po sadašnjoj penalizaciji, prijevremene mirovine su manje za petinu. Prema novim prijedlozima, penalizacija se diže na četvrtinu. Taj liberalistički duh među poslodavcima gura starije radnike u mirovinu, a zadnjih godina rješavaju se sve mlađih osoba. Sada se kreće u produljenje radnog vijeka. Ako su poslodavcima prestare osobe one sa 63 godine, kako će se tek ponašati prema onima od 67?", pita se Sever. Ogorčeno dodaje kako mu je dosta pogleda na svijet u kojem se ljudi svode na brojke: „Iza svih brojki su ljudi. U Hrvatsku se uvukla filozofija da je čovjek trošak od rođenja do smrti. Razni analitičari govore o trošku rođenja, trošku školovanja, trošku rada, trošku mirovine, pa čak i trošku ukopa. Nitko ne gleda na ono koliko je čovjek radom stvorio i što je ostalo iza njega. Ne misle o velikom broju ljudi koji rade na slabo plaćenim poslovima, a uskoro u starijoj dobi neće moći ni to raditi“, zaključuje Sever. (Izvor: tportal)

### NACIONALNI DAN INVALIDA RADA

Na prijedlog Hrvatskog saveza udruga invalida rada, Hrvatski je Sabor 2007. godine, 21. ožujak proglasio Nacionalnim danom invalida rada. Smisao obilježavanja Nacionalnog dana invalida rada je skretanje pozornosti na potrebu stvaranja pozitivne klime za sprečavanje ozljeda na radu i profesionalnih bolesti te solidariziranje javnosti za potrebe unapređivanja društvenog položaja invalida rada, osiguranja njihove socijalne integracije i jednakopravnog sudjelovanja u životnoj zajednici te razvijanja inovativnih oblika zapošljavanja kako bi osobe koje su zadobile invaliditet na radu mogle i dalje raditi i pridonositi društvu.



Zaštitni znak obilježavanja Nacionalnog dana invalida rada Hrvatske je ruža – njome se želi upozoriti na (ne)korištenje zaštitnih sredstava na radu te skrenuti pozornost na nužnost preventivnog djelovanja i primjene zaštitnih mjera u svrhu sprečavanja nastanka invaliditeta na radnome mjestu.

U Hrvatskoj danas živi oko 512 tisuća osoba s invaliditetom, što je 12% ukupnog stanovništva Republike Hrvatske. Prema podacima Hrvatskog saveza udruga invalida rada, broj invalida rada iznosi 258 tisuća i time čine polovicu populacije osoba s invaliditetom.

Iako su određena prava osoba s invaliditetom regulirana nacionalnim propisima i međunarodnim konvencijama, u praksi je potrebno ulagati nužne napore da invalidi rada ne budu diskriminirani i da se mogu uključiti u zajednicu kao ravnopravni članovi.